

18. søndag efter trinitatis 2014 (402-44-318/597-251-279)

Herren bevare din udgang og din indgang fra nu af og til evig tid. Herren er din skygge ved din højre side.

Sådan lød det i dagens Gammeltestamentlige læsning. Skyggen er ved din højre side – det vil jo sige at Guds lys er til venstre for dig gennem livet – er mod syd.

Og sådan beskriver denne tekst at mennesket er på en vandring fra øst mod vest. En vandring på det, man i gamle dage kaldte den guddommelige akse.

En vandring modsat jordens rotation. En vandring fra lyset mod mørket. En vandring på axis mundi, på ”verdens midte”, en akse som mystikerne mente var der - at det jordiske og det himmelske kan mødes.

Denne guddommelige øst-vest akse bestemte også vores middelalder kirkers orientering – med alteret i øst - for som evangelisten Matthæus skriver: Kristi genkomst skal ske ’som et lyn fra Øst’.

Her er vi så forsamlet i kirken – på denne guddommelige akse – og det er da også kirken, som dagens evangelium handler om. Derfor er det på sin plads at gøre sig klart – hvad er kirken? Og her må vi helt ind til benet! Dogmet om Kristi kirke.

Vi bekender i vores trosbekendelses 3. led: Vi tror på Helligeånden, en hellig almindelig kirke, de hellige samfund, Syndernes forladelse, kødets opstandelse og det evige liv.

Og lige netop dette 3. led – kan misforstås, for der er intet helligt ved kirken i sig selv – der er intet helligt ved dens samfund i sig selv – uden ved Helligåndens nærvær. Først - og kun da - ved troen på Helligånden bliver der en kirke.

Med andre ord: Fordi jeg tror på Helligånden – tror jeg at der er en hellig kirke og et helligt samfund i den! Og kun derfor!

I oldkirken var der en klar forståelse af - at det, der skaber kirken, er en guddommelig Skabelseshandling. For kirken er skabt af evangeliet om Jesus Kristus og af den Helligånd.

Den ånd der ledsager Ordet. Og kun derved skabes og opretholdes kirken - og det ved det Ord - som Gud selv taler til det enkelte menneske. Uden det – er kirken ikke kirke.

Evangelisten Johannes´ billede om 'vintræet og grenene' er i familie med Paulus billede på kirken. Her er Kristus hovedet. Og de, som tror på ham, er lemmer på hans legeme.

Og Paulus´ billede har kun et at forkynde, nemlig at Kristus er kirkens Herre. Og det er han - fordi han er den korsfæstede og opstandne - ham Gud har givet al magt i Himlen og på jorden. Dette er kirkens fundament!

Og som det lyder i dagens læsning til hans disciple: ”I er allerede rene på grund af det ord, jeg har talt til jer. Bliv i mig, og jeg bliver i jer. Ligesom en gren ikke kan bære frugt af sig selv, men kun når den bliver på vintræet”.

Og sådan handler dagens læsning om legemet! Det vil sige den hellige almindelige kirke og dens hellige samfund. For Johannesevangeliets billede om vintræet og grenene handler om livs kraft – den næring fra stammen som gør, at grenene kan bære frugt. Uden den næring vil grenene visne bort.

Sådan har kirken ikke et liv i sig selv - men kun et liv i Kristus. Derfor er den eneste opgave som kirken har og dermed dens samfund – det er at blive i Kristus - blive ved med at være grene på vintræet og blive ved med at hører hans Ord. Og kirken og dens samfund kan intet tilføje til Kristus – for gør den det - er den ikke en sand kirke. Kirken – den sande kirke – er

en kirke for det fortabte menneske der ved syndernes forladelse er blevet genrejst. Genrejst til at have samfund med Gud!

Her står jeg – Gud hjælpe mig – for jeg kan ikke andet – det var godt nok Luther der sagde det ved en speciel lejlighed – men det kan såmænd være et hvert menneskes udbrud.

For vi kommer af intet og skal blive til intet. Den hedenske drøm om udødelighed – de evige jagtmarker – eller hvad det sted nu engang er blevet kaldt gennem tiderne – er kun en drøm om at få forlænget vort jordiske liv ud over døden.

Men døden er nu engang vores grænse. Og vort liv – i sig selv - er uden evighed. For vi er kommet af jorden og vi skal vende tilbage til den.

Sådan forsamlet her i kirken – på den guddommelige akse – må derfor hans Ord til os lyde igen og igen – et Ord – et løfte fra den tomme grav – som forkynder: Der er et andet liv bagved al forgængelighed.

Et Guds Ord der kalder os tilbage fra drømmene – tilbage til virkeligheden. Et Ord om tro og håb i dette forgængelige liv. Et tilgivelsens Ord. Et Ord til de fortabtes frelse. En frelse til livet – ind i det liv - som nu engang er givet os af Gud.

Sådan så Maria Magdalen om morgen på den tredje dag ind i den tomme grav – men da hørte hun ude fra livet en stemme kalde hende ved navn.

Og sådan kommer Kristus til dig og mig - fordi han i troen og dåben har knyttet hver enkelt af os til sig i kærlighed. Og lovet at vandre med os ind i døden som den - der er opstandelsen og livet.

Et løfte der lover: at om end du vandre af vildsom vej, om end du vandre i mørket – ja - om end synderne tårner sig op: Da ”finder du alt, hvad hjertet kan evig begære,” hos ham den korsfæstede. For som Faderen har elsket ham – sådan har han også elsket os; bliv da kun i hans kærlighed”. Amen